

SEMINÁRNÍ PRÁCE

Paranormální jevy aneb co se asi stane po smrti?

vypracovala : Michaela Tomancová
Třída : IV.B
datum : 3.května 2003

ZADAL: PETR BOLESLAV

ÚVOD

Ode dne, kdy jsem začala chápat svět více než roční období, ráno a večer, maminka a tatínek, jsem začala odhalovat tajemství, která nejsou na tomto světě normální. Možná pro někoho ano, pro mě určitě ne. Říká se jim i NEVYSVĚTLITELNÉ, ale podle měse jednou najde způsob, jak tyto věci vysvětlit. Tímto myslím samozřejmě paranormální jevy.

Já se zajímám především o specifickou část života po smrti a spiritismus.

Jak už jsem naznačila, od malička vyrůstám v prostředí, kde jsou "hrádky" s nadpřirozenem "na denním pořádku". Proto jsem si také zvolila toto téma.

V této práci se budu snažit rozluštit tuto problematiku. Víím, že se o to snaží vědci už několik stovek let. Já to ale nebudu brát z hlediska vědeckého, ale duševního a smyslového.

Tak mi držte pěsti!

VIZE POSMRTNÉHO ŽIVOTA
(Ano nebo ne?)

Milióny lidí, kteří popisují své pocity (když se dočkali smrti) při opuštění svého těla a cesty do jiného světa. Že by právě toto byl důkaz existence posmrtného života nebo jde pouze o poslední myšlenky umírajícího mozku.

1) "Když se KGB rozhodla zlikvidovat gruzínského disidenta Grigorijeviče Rodonaji, nezůstala mu jediná naděje na přežití. Nejdříve ho srazili autem a aby měli stoprocentní jistotu, ještě ho znovu přejeli.

Jeho tělo poté rychle uschovali do márnice, aby mohli provést pitvu. Po třech dnech, když patolog provedl první řez, Rodojana otevřel oči. Lékař je zavřel a pokračoval v pitvě, ale jeho oči se znovu otevřely. Přez všechny snahy KGB Rodonaja žil!"

Pozn. : Poté, co Rodonaju přejelo auto, měl prasklou lebku a porušenou páteř. Když se za tři dny probral v márnici, nebyly na něm znát sebemenší stopy úrazu.

Samotný fakt, že přežil, je naprosto neskutečný. Nejvíc překvapující je však vyprávění o tom, co viděl v průběhu času, kdy byl "mrtvý". Měl pocit, jako kdyby se nacházel v jasném světě, kde neplatily žádné fyzikální zákony. Mohl se přemisťovat kamkoli se mu zachtělo, viděl skrz stěny, četl v lidské mysli a mohl cestovat v čase.

Kdyby ale nedošlo k jedné zvláštní příhodě, lékaři by mu nevěřili. V průběhu své "cesty" slyšel pláč novorozeněte v blízké nemocnici. Díky svým neobvyklým schopnostem poznal, že dítě má zlomenou kyčel, což samozřejmě lékaři nevěděli. Když začal znovu sám mluvit (po třech dnech od probuzení), okamžitě o tom informoval nemocniční personál,.

Samozřejmě, že Rodonaja nemohl vědět o existenci dítěte a jeho zdravotních problémech. Ale přesto rentgenové snímky potvrdily jeho slova. Doposud jediným vysvětlením, které je k dispozici je verze, kterou říká Rodonaja.

Popis, který udal Rodonaja má všechny charakteristické rysy dokonalé lži. Znějí jednoduše, nedají se ověřit a lidé v ně rádi uvěří. Ale je to opravdu lež?

Výzkumy od roku 1992 ukázaly, že jen ve Spojených Státech je 13 miliónů lidí, kteří podali svědectví o přežití vlastní smrti. Je třeba si povšimnout, že většina výpovědí lidí, kteří přežili vlastní smrt, se velmi shoduje a nezáleží na víře ani náboženském vyznání.

---

1) FAKTA X (1) -kolekce z vydavatelství MARSHALL CAVENDISH

Typická vize posmrtného života začíná tím, že umírající opouští své tělo a začíná vidět svět z ptačí perspektivy. Potom vchází do tmavého tunelu, na jehož konci září intenzivní světlo. Ve chvíli, kdy se už přibližuje k tomuto světlu, cítí naprostý klid a mír a často se setkává s vidinou Boha. V některých případech se stává, že vidina je obrazem pekla. Poté, co umírající přijde ke světlu, slyší hlas, který se ptá: "Čeho jsi v životě dosáhnul?" "Udělal jsi něco špatného?" Potom tento hlas usoudí, že máte ještě "nějakou práci" na Zemi a že se tam musíte vrátit. Velmi neochotně se podřídí tomuto příkazu a vrací se do světa živých, ale pohled člověka na svět se obvykle mění. Lidé se již nebojí smrti.

Psycholožka univerzity West of England dr. Susan Blackmorová tvrdí: "Že značný počet popisovaných případů může být objasněn jako důsledek neokysličování mozku."

Toto tvrzení zvedlo velkou vlnu kritiky. Spousta vědců s tímto nesouhlasila. Pokusy, které byly prováděny v uzavřené místnosti s omezeným množstvím kyslíku. Někteří měli halucinace, ale jejich vidiny v ničem nepřipomínaly stavy popisované umírajícími.

Stále neznáme odpověď na to, jestli lidé, kteří prožili klinickou smrt, zemřeli a potom vstali z mrtvých nebo pouze neměli nějakou dobu příznaky života. Stále častěji se stává, že se lékaři mýlí v potvrzení něčí smrti.

-Jedny čínské noviny přinesly zprávu o 81leté ženě, která se probudila bezprostředně před svou kremací.

-V roce 1992 se zadusil kuřecí kostí v Londýně 71letý muž.

Tři dny po pohřbu bylo slyšet bouchání, které se ozývalo z hrobu. Hrobník tedy vyndal rakev a zjistil, že muž žije.

-Nejotřesnější je však příběh ženy, která byla pohřbena v německém Gaenheimu v roce 1986. Když po pohřbu zasypávali rakev, slyšeli velmi slabé klepání. Poslouchali asi 10 minut, klepání velmi sláblo, až přestalo úplně. A tak rakev zasypali celou.

Já si o této věci myslím, že jakási vize posmrtného života asi opravdu bude udávat nějaké svědectví o tom, co se stane s naší duší až opustí tělo. Samozřejmě nevěřím každému kdo prožil klinickou smrt, protože existuje spousta lidí, kteří si popisováním posmrtného života chtějí jen zajistit popularitu a slávu.

MINULÉ ŽIVOTY

Zde se naskýtá otázka: „Budeme znovu žít? Žili jsme už třeba předtím?“

Hinduismus buddhismus, dvě nejrozšířenější východní náboženství, která vyznávají stovky milionů lidí, jsou založena na víře v reinkarnaci - přesvědčení, že se znovu objevíme na Zemi v řetězci na sebe navazujících existencí. Smrt je jen předejrou k novému životu.

Dalajláma je přídomek, který dostává duchovní vůdce tibetského buddhismu. Na každého dalajlámu se pohlíží jako na fyzické zjevení Bothsattvy, Pána slitování, a zároveň jako na vtělení svého předchůdce. Jakmile jeden Dalajláma zemře, hledá se mezi mladými chlapci nově vtělení. Správný uchazeč se pozná podle toho, že ze souboru různých předmětů dokáže vybrat osobní věci bývalého dalajlámy.

Jakmile pátrací výbor v roce 1937 našel současného dalajlámu dokázal tehdy dvouletý chlapec okamžitě rozpoznat jednoho z lámů, přeztože byl tento láma přestrojen. Chlapec mu vyskočil na klín a začal volat: „Láma! Láma!“ - a to i přesto, že v jeho nářečí se toto slovo neužívalo. Nato popadl růženec, který láma dostal od předchozího dalajlámy, a řekl: „Tohle je moje mohu si to, prosím, nechat?“

Fyzická prohlídka chlapce pak odhalila další důkazy - znaménko ve tvaru lastury a dvě malé boule pod lopatkami, které jsou podle tradice s dalajládou spojovány.

Naproti tomu křesťanská víra nepřijala nikdy názor, že mrtví se mohou vrátit na Zemi, aby znovu žili. „Věčný život“ je možno očekávat pouze v nějakém nebezpečném prostředí mimo čas a prostor.

Dnešní průzkumy však dokazují, že více jak čtvrtina veškerého obyvatelstva naší planety na reinkarnaci věří.

Je známo mnoho svědectví o předešlých životech, často s ohromujícími detaily o způsobu života před mnoha staletími, které, jak se zdá, se nikdo nemůže dozvědět normálními prostředky. Největší množství těchto svědectví se získává pomocí hypnózy.

Př: 1) „Který je teď rok?“

„1790.“

„Kde v Corku teď žijete?“

„Na farmě.“

„Jak se ta farma jmenuje?“

„Greengates.“

„Jak se jmenuje nejbližší vesnice?“

„Lener.“

Hypnotizér připomíná, že stárne a že je jí už sedmdesát.

„Jak dlouho ještě budete žít?“

„Ta žena řekla, že ne dlouho.“

„Máte nějaké bolesti?“

„Né, ty už jsou pryč.“

„Byl u vás farář?“

Ticho.

---

1) Henry Blythe z jihozápadní Anglie, hypnotizér, objevil subjekt, ženu jménem Naomi Henryová z Exeteru, jež měla schopnost reprodukovat život irské ženy Mary Cohenové z Corku.

Blythe popisuje, co následovalo: "Zblízka jsem ji pozoroval a prsty jsem sledoval její puls na levém zápěstí. Naomi stále neodpovídala a já jsem náhle ucítil, že její tep ustal, přestala dýchat a z obličeje jí zmizela všechna barva. Vypadala jako mrtvá. Sklonil jsem se k ní, abych zjistil, jestli přece jen nedýchá, ale nic. V pokoji nastala napjatá atmosféra. Cítil jsem, že moje žena má strach a stenograf také. Rychle a důrazně jsem šeptal do Naomina ucha: "Jste v naprostém bezpečí, jsem s vámi, . Jste v bezpečí, jste v bezpečí." Pomalu se jí ozval puls, začala znovu dýchat a do tváře se jí vrátila barva. Odhaduji, že to trvalo asi pět vteřin. Slyšel jsem jak přítomní vydechli ulehčením."

Takovýchto případů je hlášeno velmi mnoho. Ale o možnostech minulých životů neshledám jen hypnózu. Paní W. Barnardová z Kentonu v Middlesexu v Anglii projížděla s manželem autem provincií Ontario v Kanadě.* "Když jsme se blížili k městu Smith's Falls, začala jsem je popisovat. Můj manžel věděl, že jsem nikdy předtím v Kanadě nebyla, a tak byl překvapen, když jsem mu popsala část hlavní ulice s obchodem s potravinami se jménem Desjardins v průčelí, který je na rohu proti pobočce Královské kanadské banky. Když jsme projížděli hlavní ulicí, byli jsme nesmírně překvapeni, protože jsme na jednom nároží viděli banku a na druhém obchod, přesně tak, jak jsem řekla, až na to, že jméno majitele nebylo Desjardins. Manžel zastavil a šel se do obchodu zeptat. Řekli mu, že se tak jmenoval bývalý majitel, ale že to bylo před třiceti lety."

A teď si položíme otázku my sami. NARODÍM SE ZNOVA?
Dle mého názoru existuje dostatek důkazů pro tvrzení, že se jedná o skutečný jev a ne o pouhou představivost ani o podvod.

---

* CITACE - Další Záhady, Arthur C. Clark, nakladatelství John Fayrley and Simon Welfare, str. 264.

DOJDE KAŽDÁ DUŠE KLIDU?

V minulých dvou kapitolách jsem řešila, kam jde duše po smrti. Podle různých výpovědí vědci zjistili, že duše se "převtělí do jiného těla" nebo odchází do jakéhosi tunelu, jehož konec by mělo být "nebe" nebo "peklo". Tyto dvě teorie ale nelze pravděpodobně podložit hmatatelnými či viditelnými důkazy. Objevuje se mnoho lidí, kteří tvrdí, že viděli "ducha". Někteří tvrdí, že viděli zřetelně rozpoznatelnou postavu. Jiní zase pouhý opar nebo obrys těla. Jsou to opravdu duše zemřelých nebo jenom naše bujná fantazie? Zním spoustu lidí, kteří na vlastní oči viděli cosi nevysvětlitelného.

1) Jedním z nich je i můj otčím.

Říká: "Jednoho dne večer jsem seděl doma v kuchyni a poslouchal radio. Všude bylo zhasnuté světlo jenom v kuchyni svítilo malé. Koukal jsem do země a najednou jsem měl divný pocit. Pozvedl jsem trochu hlavu a podíval se směrem ke dveřím. Spatřil jsem postavu, která na mě upřeně hleděla. Cítil jsem to, i když jsem obličej nerozeznal. Celá tato událost mohla trvat asi dvě vteřiny. Než jsem stačil zaostřit, zmizela do vedlejšího pokoje.

Okamžitě jsem vstal a šel se tam podívat. Pokoj byl však prázdný a já jsem si teprve potom uvědomil, že mám po celém těle husí kůže."

Týden na to jsem i já byla svědkem události, která se může považovat za náhodu nebo za čin někoho dalšího. (DUCHA?)

2) "Když jsme se jednou vrátili s přítelem pozdě večer domů, šla jsem pozdravit rodiče. Seděli v kuchyni. Jakmile jsem otevřela dveře, viděla jsem, že mají zrovna "romantickou chvíli". V rychlosti jsem řekla: "Ahoj a nenechte se rušit". Zavřela jsem dveře a šla na záchod. Najednou slyším křik: "Pusťte nás ven a nedělejte si z nás legraci!" Šla jsem se podívat co se děje. Rodiče byli uvězněni v kuchyni. Zasekly se dveře. Asi po hodině jsme je s přítelem vysvobodili (odstraněním skleněné výplně dveří), zámek se nám nepodařilo odemknout ani vypáčit. Nepodařilo se nám to ani další den a tak jsme ho museli odstranit úplně."

A teď se naskytá otázka: "Byla to pouhá náhoda, nebo jim chtěl onen "duch" udělat radost?", "Chtěl, aby jeho hostitelé nebyli rušeni při milostných hrádkách?"

Přemýšlela jsem nad tím dlouho a stále přemýšlím. Asi se více přikláním k nadpřirozené síle,.

---

1) Lubomír Kárný, narozen 30.7.1960 v Brně

2) Michaela Tomancová, narozená 7.7.1984 v Brně

Jarmila Tomancová (matka), narozená 18.11.1964 v Kroměříži

DUCHOVÉ NA FILMU

Od zrodu fotografie bylo na film zachyceno mnoho strašidelných postav. Paradox je však ten, že při pořizování fotografie nebo filmu pozorovatel nezaznamenal nic zvláštního.

1) "Během požáru na radnici Wem v anglickém hrabství Shropshire dne 19. listopadu 1995 pořídil amatérský fotograf Tony O'Rahilly několik fotografií události. Ačkoliv během pořizování snímku nic nezvyklého neviděl, když film následujícího března vyvolal, s úžasem zjistil, že v plamenech se nachází postava dívky."

Na fotografii, která byla pořizena za policejním kordónem s použitím dvousetmilimetrového objektivu, se objevila přízračná postava, která stála za zábradlím přede dveřmi požárního východu z budovy. Podle místního hasiče však bylo vysoce nepravděpodobné, že by se někdo mohl dostat za požárníky. Zachytil snad O'Rahilly na snímku postavu ducha? Nebo má celá záležitost prozajičtější vysvětlení?

Někteří lidé se domnívají, že postava na snímku představuje dceru místního sedláka, která zemřela při požáru v roce 1677. Přestože zvětšenina snímku zřetelně odhaluje dívčí tvář, kritikové tvrdí, že jde pouze o světelný klam.

Ať už je skutečný původ přízračné dívky na snímku jakýkoliv, válka argumentů bude pokračovat. Mnohé fotografie zobrazující "přízraky" jsou způsobeny světlem, vstupujícím do aparátu a potahuje film "závojem", nebo paprsky světla odrážejícího se od nějakého lesklého povrchu.

Existuje však řada fotografií, které jakémukoliv vysvětlení vzpírají. Tyto fotografie jsou pro mnoho lidí nezvratným důkazem o existenci duchů. Kritikové však stále nejsou přesvědčeni, a pokud se jim nepředloží konkrétnější důkazy, budou i nadále považovat duchy za podvod.

---

1) CITACE: FAKTA X(14), nakladatelství Marshall and Cavendish, strana 375.

- viz. OBRAZOVÁ PŘÍLOHA str.

ZVUKY DUCHU

Co se děje, když se na elektronická zařízení nahrávají tajemné hlasy? Jde o důkaz, že se s námi snaží komunikovat mrtví?

Rozmach přenosných nahrávacích zařízení otevřel paranormálním vyšetřovatelům široké pole působnosti. K jednomu případu došlo nedávno na statku Chingle Hall poblíž anglického Prestonu, kdy majitelé umožnili badatelům držet hlídky uvnitř statku. Badatelé v domě nahráli řadu podivných zvuků a mnozí návštěvníci vypověděli, že tam spatřili postavy připomínající mnichy. To však nebylo nic proti události, která potkala šest členů skupiny dne 30.3. 1995.

- Byla to třetí návštěva v Chingle Hall. Při předchozí návštěvě spatřil Peter Andrews v jedné z místností modrou světelnou kouli, ale tentokrát noc probíhala poměrně klidně. Kolem půl šesté ráno se však všechno změnilo. Skupina seděla v sále při svíčkách. Náhle se ozval příšerný řev, při němž tuhla krev v žilách. Pan Andrews později zděsil vyšetřovateli paranormálních jevů Peteru Houghovi: "Zničehonic se všude rozlehl mužský křik - strašlivý mužský křik. Bezprostřední reakcí všech přítomných byl naprostý šok."

Dvě ženy ve skupině, Lesley a Karen, hrůzou vykřikly také.

"Jako by se ten zvuk hnal místností směrem ke mně," vypověděla Lesley. "Vycházel od stropu a byl velmi silný."

Jakmile se všichni sebrali z počátečního šoku, vyrazili po schodech nahoru a prohledali chodbu. Nahoře spali majitelé domu a jejich dva příbuzní. Jeden z nich vyšel ven, aby zjistil, co se děje, protože zaslechl křik obou dívek.

První výkřik byl skutečně velmi silný. Malý kazetový magnetofon s hlasovou aktivací, který ležel v jednom pokoji na opačné straně budovy, ho zcela zřetelně zaznamenal - spolu s reakcí skupiny badatelů.

Byl na pásku skutečně zaznamenán křik mrtvého, nebo šlo o podvod? I přes hloubkovou analýzu musí badatelé odpověď teprve nalézt.

Zdá se, že neobvyklé hlasy se na magnetofonových záznamech objevují v nejméně očekávaném okamžiku.

Nová kapitola okultního výzkumu však začala již o mnoho let dříve, když byly na pásek, který nahrával ptačí zpěv, zachyceny záhadné zvuky.

Nahrávku pořídil v roce 1959 švédský filmový producent Friedrich Jurgenson. Hlasy na pásku se bavily o ptačím zpěvu, přestože na místě záznamu v tu chvíli nikdo nebyl. Jurgenson chtěl přesto vědět, zda jeho přístroj nemohl zachytit nějaký zbloudilý rádiový signál. Provedl proto několik experimentů, během nichž se mu podařilo nahrát další hlasy, které se již obracely na něj osobně a tvrdily, že patří duchům jeho zesnulých přátel a příbuzných.

-úryvky citací z edice časopisů FAKTA X(15), str, 398-402

HLUČNÍ DUCHOVÉ ALIAS POLTERGEISTI

Vminulé kapitole jsem vám přiblížila situace, kdy se "duchové" zjevují, ale nikomu neubližují. Existují však úkazy, které mohou ohrožovat člověka, v krajním případě i na životě. Nastává otázka, jestli tyto aktivity poltergeistů způsobují násilné přízraky uvězněné v říši nikoho nebo nějaká zvláštní síla, kterou je člověk obdařen.

Příhoda, která se stala paní Doreen Sloaneové z Anglie bude dostačující příklad takovéto aktivity. Doreen se svým manželem a dvěma dcerami žila na panství z 19. stol., přeměněném na byty. Rodině dokonale vyhovovalo a všichni členové se v něm cítili dobře již od prvního okamžiku po nastěhování. Ovšem po sérii prazvláštních incidentů, při nichž například klavír najednou sám od sebe hrál a dveře se samy otevíraly a zavíraly, se Doreen domnívá, že rodina možná neměla tento neobydlený dům kupovat: 1) "V obývacím pokoji máme velkou průchozí skříň. Jednou jsem do této skříně pro něco šla. Sarah (Doreeninina dcera) byla v pokoji se mnou, ale právě seděla u okna na druhé straně pokoje. Když jsem se otočila, abych vyšla zpátky, dveře byly zavřené. Zavolala jsem na Sarah, aby si přestala hrát na ducha, ovšem Sarah se nacházela daleko na druhé straně pokoje a nemohla mě do skříně zavřít. A pak se dveře prudce otevřely. Víím, že skeptikové řeknou, že se dveře prostě a jednoduše zasekly, ale já jsem je opravdu nezavřela. Víím to jistě. Naprosto jistě."

Možná vám tento případ přišel hodně podobný tomu, co zažila naše rodina. Ano. Já, v tom ale přece vidím rozdíl. Poltergeist působící u Doreen byl očividně zlomyslný a velmi aktivní. Dveře jí pravděpodobně zavřel, aniž by měl nějaký pádný důvod.

Zatímco u nás jakoby vyplnil mou prozbu, i když poněkud přehnaně, ale dá se to tak říct.

I když je pravda, že v tomto případě je velmi těžké rozeznat, jestli jde o poltergeista nebo "neškodného ducha".

V některých případech je také velmi složité rozeznat skutečné od pochybného.

Pro rodinu Maturových začaly noční můry 21.6. 1985, kdy ze stropu a zdí jejich bytu v domě v Sosnowieci začala stříkat voda. Zpočátku se Maturovi domnívali, že v bytě nad nimi prasklo potrubí, ale když vyšli o patro výše, ukázalo se, že tamní byt je zcela suchý. Jelikož ovšem ze zdí i nadále stříkaly proudy vody a zaplavovaly nábytek, přivolala zmatená rodina havarijní četnu, která vypnula přívod vody a zajistila kohoutky.

---

1) CITACE: FAKTA X (36), nakladatelství Marshall and Cavendish, str. 991

Marně. Do pokojů stále proudily přívaly vody. Voda přestala prítékat poté, co havarijní četa sklíčeně odešla z bytu - ovšem na druhý den voda opět začala stříkat.

Rodina se tedy v zoufalství obrátila na místního lékaře v naději, že se mu podaří odhalit příčinu tohoto jevu. Dr. Ciasovi však brzy začalo být jasné, že "vodní démon" řádí pouze, když je v pokoji dvanáctiletý Arthur Matura. Kdykoliv Arthur odešel, voda přestala proudit. A jakmile se vrátil, vrátila se i povodeň. Chlapec byl tedy na chvíli vykázán do koupelny, aby mohl obývací pokoj trochu uschnout, ale základní otázka stále zůstává nezodpovězena - odkud se voda bere?

Chlapec uvedl, že ho voda pronásledovala již dříve, ale že stříkala pouze ve chvíli, kdy nebyl nikdo nablízku. Díky této absenci svědků ho mnozí lidé podezírali z podvádění, ovšem dr. Cias se domníval, že množství vody je jednoduše příliš velké, než aby mohlo být výsledkem podvodu. Domovní správa obvinila rodinu Maturových z podvádění ve snaze dosáhnout odškodnění za zničený nábytek. Ostatní nájemníci v domě reagovali jinak. Přivolali proutkaře, který zjistil, že se v domě nachází nějaký druh "energetického pole" - dost možná od energetických linií, které se pod zemí protínaly. Toto silné pole, dodal proutkař, se usadilo v malém Arthurovi a je příčinou podivných úkazů.

Návrhů na řešení se objevilo mnoho - od nápadu, že by se po domě měly rozházet kaštiny, které by pohlcovaly vodní páru, až po modlitby, které nabídli různí kněží. Malý Arthur mezitím navštívil celou řadu lékařů, z nichž všichni mu doporučili psychiatrické léčení. Tato diagnóza je zároveň utvrdila v názoru, že si chlapec pouze vymýšlí, a v uspokojení mu navrhli jistý experiment. Chlapec měl být spoután silným provazem a přivázan k pohovce poté, co se podrobí prohlídce. Pak měl chvíli zůstat o samotě. Když se ovšem rozladění lékaři vrátili do obývacího pokoje, viděli, že ze stropu stříká na svázaného chlapce voda.

"Vodní" projevy Arthura Matury ustaly až v době jeho dospívání, ovšem rodina oznámila, že se stala terčem ještě násilnějších událostí. Nábytek a ozdobné předměty do sebe narážely, jako by si s nimi v bytě pohrávala nějaká zlovlná síla a ze všech sil se snažila být zpusťoit. K událostem ovšem i tentokrát docházelo výlučně v chlapcově přítomnosti.

Tento případ je klasickým příkladem fenoménu starého již celá věky - útoku poltergeistů.

Vyšetřovatelé paranormálních jevů již dlouho uznávají, že ohniskem těchto aktivit se často stávají děti blížíící se pubertě. Velmi často k útokům dochází po mnoho měsíců, ale jakmile dítě vyroste, útoky vždy postupně ustávají. V současné době se vedou spory mezi badateli, kteří tvrdí, že se mladých lidí zmocňuje nějaká rozpustilá inteligence z posmrtného světa, aby jejich prostřednictvím tyto jevy spouštěla, a lidmi, kteří zastávají názor, že tyto jevy vyvolává člověk sám - jako určitý okultní projev temperamentu.

DOBŘÍ VEČER, ZEMŘEL JSEM ...

Již od pradávna se lidé snaží komunikovat se svými zemřelými příbuznými a kamarády a ne jenom s nimi. Příkladem jsou třeba černošské kmány, které se snaží pomocí různých rituálů komunikovat s duchy svých zemřelých předků. V civilizované společnosti se o to také snaží mnoho lidí různými způsoby.

SPIRITISTICKÁ TABULKA

Nejznámější způsob komunikace s mrtvými je pomocí spiritistické tabulky. Tento způsob, ani žádný jiný nemusí být vždy úspěšný. Naše rodina se "vyvoláváním duchů" zabývá už velmi dlouhou dobu. Někdy se nám však podařilo dosáhnout výsledku. Při takovéto činnosti musí být absolutní klid a koncentrace všech přítomných.

POSTUP: Do prostřed tabulky 1) položíme předmět z vodivého materiálu (víčko od zavařovací sklenice) s ryskou.

Dva z přítomných položí na víčko dva prsty a soustředí se na osobu, která jim byla blízká. Když je koncentrace myšlenek dostatečně vysoká, víčko se začne po nějaké době samo pohybovat. Poté se můžeme zeptat na nějakou otázku. Duch, který se s vámi spojil vám pomocí víčka a písmen na tabulce odpoví (pokud ovšem chce).

2) Moje matka se touto činností zabývá už od mládí a zdělila mi některé zážitky: "Bylo mi asi dvacet. Jeden večer jsme se sešli s kamarády, abychom vyvolávali duchy. První pokus nevyšel. Podruhé se však podařilo. Duch se představil jako babička jedné z přítomných slečen. Nějakou dobu jsme s ní mluvili. Najednou však zmiňovaná slečna prudce vstala a šla směrem ke dveřím od pokoje. Stále opakovala: "Já musím!" Po chvíli se zastavila a začala se hroutit k zemi. Okamžitě jsme ducha odvolali a šli jí na pomoc. Omdlela. Asi po třech minutách se probudila a řekla nám, že v pokoji stála její babička a lákala ji k sobě. Jakmile došla až k ní, babička prý zmizela. Dále nám zdělila, že cítila potřebu usnout také cítila velmi blažený stav. Vy jsme samozřejmě byli v šoku.

O týden později jsme to zkusili znovu. Tentokrát jsme chtěli ducha vidět všichni. On nám ale zdělil, že to bohužel nejde. Chtěli jsme, aby dal alespoň něčím najevo, že je opravdu s námi a že víčkem nepohybuje třeba jeden z nás.

Řekl: "Ten pes, který leží u pohovky a spí se asi za minutu probudí a vyskočí vám na klín."

Jak řekl tak se i stalo. Pes, který patřil mé přítelkyni se z ničeho nic vzbudil, přišel ke stolu, chvíli se na mě koukal a pak mi vyskočil na klín a lehl si. Seděla jsem jako omámená. Několik dalších seancí v následujících letech nebyly nijak fantastické (samozřejmě každá je vzrušující, ale ně vždy příjemná).

---

1) viz. obrazová příloha

2) (tabulka) + přátelé (nepřejí si být jmeno-

Asi před sedmi lety se nám podařilo s kolegyní ze zaměstnání, Martou, vyvolat ducha Adolfa Hitlera. Měly jsme velký strach. Při našem rozhovoru (trval asi dvě hodiny) padala velmi ostrá slova na obou stranách. A.H. se celou dobu snažil obhajovat svoje názory a vyvracel nám veškerá tvrzení o jeho osobě. Vyvrátil dokonce i okolnosti své smrti. Po této seanci jsme byly obě naprosto vyčerpané.

Když moje dcera Míša dospěla, začaly jsme vyvolávat duchy spolu."

M:" Moje první vyvolávání duchů proběhlo celkem v poklidu. Ptaly jsme se na obyčejné otázky (např. Jmeno, příčina smrti, místo, kde zemřelý žil atd.). Později jsme se však dostaly k otázkám - Kde teď "žiješ"? Jaké to tam je? Co děláš? Žadný z vyvolaných nám však nemohl odpovědět. Všichni se odvolávali na jakousi vyšší moc, která jim nedovoluje prozradit nic o jejich světě. Jedno je však jisté. Samy duše či duchové zemřelých mezi sebou komunikují. Podařilo se mi vyvolat jakousi klavírní virtuózku z počátku 20. století. Nevím proč, ale ke konci našeho rozhovoru jsem ji poprosila, jestli mi může zavolat moji babičku Boženu Tomancovou. Zemřela minulý rok v létě. V tu chvíli se víčko zastavilo. Čekala jsem, co se bude dít. Po chvíli se víčko dalo do pohybu a písmena stvořila větu: AHOJ MICHALKO JAK SE MAS. Po několika otázkách jsem se opravdu ujistila, že mluvím s vlastní zemřelou babičkou. Udala mi totiž naprosto přesné údaje o sobě a svém manželovi (mém dědovi). Nejvíce mě však utvrdilo toto: Položila jsem otázku - Jak si mě a sestře nejčastěji říkala? - odpověď zněla - MISKACENKA A KACMICHALKA. (moje sestra se jmenuje Kateřina)."

Další věc, na kterou jsem přišla je, že existují tzv. rušivé elementy tzn. lidé, kteří ruší spojení mezi námi a zemřelými. Mám to podloženo případem, kdy sám duch prosil, aby můj otčím odešel z místnosti, protože narušuje spojení.

Na závěr bych chtěla upozornit, že vyvolávání duchů rozhodně není hra pro děti. Ani činnost pro zkrácení dlouhé chvíle!! Stalo se mnoho případů, kdy lidé tyto seance brali na lehkou váhu a to se jim nevyplatilo.

1) Dva chlapci z legrace vyvolali SATANA, po několika výhružkách adresovaných jim, ukončili seanci aniž by ho odvolali.

Když se ráno probudili, měl jeden z nich na zádech tři velké krvavé šrámy. =) NENÍ TO LEGRACE!!!!!!!!!!

---

1) CITACE: Svět duchů a nadpřirozena, Richard Cavendish, nakladatelství Weymark, Anglie, 1994

MÉDIA

Druhý, také velmi známý, způsob komunikace s mrtvými je za pomoci tzv. médií. 1)" Schopnost být médiem je jedním ze zázraků lidské mysli, který by měl být uveden ve vysokoškolských učebnicích."

Půl roku po smrti svého muže navštívila Brenda Richardsonová médium. Doslechla se, že místní spiritualistická církev pořádá každý týden "setkání", během nichž médium přenáší vzkazy duchů zemřelých lidí jejich přátelům a příbuzným v obecnstvu. Brenda se nikdy o paranormální jevy nezajímala, ale její přítelkyně ji přesvědčila, že návštěva seance je pro ni lepší, než jen sedět doma a oplakávat svého nedávno zesnulého manžela.

Brenda šla s přítelkyní "jen z legrace", ale médium jí zcela vyrazilo dech, když se pár minut po začátku setkání dotázalo, zda někdo v publiku náhodou v poslední době neztratil člověka jménem Charles. Brenda váhavě prozradila, že její zemřelý manžel se jmenoval Charles.

Žena, která vystupovala jako médium, pak Brendě zdělila, že je s Charlesem v kontaktu a Charles Brendě vzkazuje, aby si nedělala starosti s finanční situací. Na stěně jídelny prý visí obraz koně, který Charles několik let před svou smrtí zakoupil. Tehdy své ženě řekl, že obraz koupil lacino z náhlého popudu, ale nyní tvrdí, že koupě obrazu byla plánovanou investicí. Brenda se nikdy nedozvěděla, že autorem obrazu je málo známý, ale vysoce ceněný malíř začátku 19. století W.H.Davies.

Brenda úžasem zkoprněla. Sdělení se v mnoha detailech přesně shodovalo se skutečností - včetně její současné finanční tísně. Brenda se skutečně po smrti manžela potýkala s celou řadou finančních obtíží. A prodej nesmírně vzácného obrazu by jí v mnoha ohledech vytrhl trn z paty. Jak však měla s informacemi o obraze naložit?

S hlavou v jednom kole pádila Brenda po setkání do svého domu a obraz okamžitě zkontrolovala. V pravém dolním rohu plátna stál sotva zřetelný podpis autora: W.H.Davies. Známá a uznávaná aukční síň Sotheby's Brendě následující týden potvrdila, že tento obraz má skutečně velkou hodnotu.

Příběh Brendy Richardsonové je pouze jedním z tisíců podobných příběhů, v nichž vystupují média podávající znepokojivě přesné informace o osobních nebo rodinných tajemstvích.

Pro mnohé lidi je Brendin příběh neklamným důkazem pravdivosti hlavní teze spiritualismu: že určitá část lidské osobnosti - - kterou média nazývají duchem - přežívá fyzickou smrt a prostřednictvím speciálně obdařených lidí může komunikovat s živými.

---

1) CITACE: Stan Gooch, psycholog, FAKTA X č.18, str. 497

Další, velice zajímavý případ, se stal v červenci roku 1977. Vyšetřovatel vražd Joseph Stachula z chicagské policie byl poslán vyslechnout v souvislosti s nevyřešenou vraždou Teresity Basové jistou ženu. Tato žena (Remy Chuová) uvedla, že skrze ni při třech různých seancích promlouval blas slečny Basové, když ležela ve stavu, který její muž popsal jako trans.

Během transu sdělil duch slečny Basové dr. Chuovi, že Basovou zabil její přítel jménem Allan Showery, a že jí ukradl šperky. Duch Basové rovněž uvedl, že vrah daroval své dívce nefritový přívěšek a prsten s perlami. Na základě Chuovy výpovědi pak Stachula vyslechl Showeryho dívku, která přiznala, že oba šperky skutečně vlastní. Po předložení těchto důkazů se Showery k vraždě doznal a na základě svědectví Chuových byl posléze odsouzen. Odvolání obhájce obžalovaného s poukazem na skutečnost, že duch nemůže poskytovat důkazy, bylo později zamítnuto. Jak se zdá, existenci nadpřirozených bytostí připouštějí i členové soudcovského sboru.

Co tedy soudit o tvrzení médií?

I kdyby se většina působení médií dala vysvětlit jako úmyslný podvod nebo nevědomý klam, stále zde zůstávají důkazy, které nasvědčují tomu, že média mohou skutečně získávat informace pomocí paranormálních jevů. Lze jen těžko říci, zda se tak děje prostřednictvím mimosmyslového vnímání nebo kontaktem se světem duchů. Nikomu se totiž zatím nepodařilo vědeckými metodami prokázat existenci posmrtného života.

POSEDLIST OKULTISMEM

Pro některé lidi se hrádky s okultismem mohou stát smyslem života. Jaká to však přináší rizika?

V této kapitole půjde především o vliv Satanismu či samotné posednutí Satanem. Nejvýstižnějším příkladem je příběh šestnáctiletého Seana Sellerse.

Ten již porušil téměř všechna přikázání desatera a 7. září 1985 se vydal porušit i to poslední: Nezabiješ. Než však na svých pečlivě vybraných obětech vykonal smrtelný akt, rozhodl se si svou metodu nacvičit. Ve společnosti svého komplice vešel ve svém rodném městě Oklahoma City do obchodu se smíšeným zbožím, navázal rozhovor s prodávacem, přiložil mu k hlavě zbraň a stiskl kohoutek.

K zabití muže bylo potřeba tři ran a oba chlapci poté se smíchem odešli. Sellersova činnost tím však zdaleka nebyla dovršena.

Následujícího března sfoukl Sellers ve svém pokoji dvě svíčky (jednu černou a jednu bílou) a tiše se proplížil předsíní směrem k pokoji své matky. Ve spodním prádle a s pistolí Smith and Wesson ráže 44 v ruce se naposledy podíval na matku a nevlastního otce, aby je poté oba chladnokrevně střelil do hlavy. K zabití matky potřeboval dvě rány.

Nato Sellers přeházel dům vzhůru nohama, aby vyvolal dojem vloupání, a přestože policii se jeho verzi nechtělo věřit, nic nenasvědčovalo teorii, že vrahem je sám Sellers.

K průlomů došlo teprve tehdy, když se ředitel školy, kterou Sellers navštěvoval, obrátil na policii s podrobným popisem slohového cvičení, které mladík odevzdal předchozího dne - a které ředitel četl Sellersově matce v den její smrti.

"Prohlédni si kříž," začal Sellers svůj domácí úkol citátem ze SATANSKÉ BIBLĚ (příručka pro satanskou církev). "Co symbolizuje? Bezkrevnou neschopnost přibítou na něm." Sellers pokračoval vlastními slovy: "Satanismus mě naučil být lepším člověkem kvůli sobě a ně pro blaho jiných (...) Proč bych nemohl pohlavně žít nebo uctívat jiné bohy? (...) Jsem svobodný. Mohu bez výčitek zabíjet. Viděl a zažil jsem hrůzy a radosti, které se nedají popsat na papíře."

To policii stačilo, aby šestnáctiletého Sellerse usvědčila ze zabití prodávače a svých rodičů. Během soudního procesu Sellersův obhájce tvrdil, že jeho mandant se stal obětí satanské posedlosti a sklouzl do démonického stavu mysli. Za pomoci kalifornského specialisty na okultní vraždy Curtise Jacksona hodlal obhájce demonstrovat, že Sellersovy oběti zemřely v rámci rituálních obřadů pořádaných v období satanských svátků, které si podle satanského kalendáře žádaly krveprolití.

Přestože soudce tuto obhajobu založenou na "posedlosti ďáblem" přijal, shledal Sellerse vinným ve všech třech bodech obžaloby a odsoudil ho k trestu smrti, na jehož vykonání Sellers dodnes čeká v oklahomské "cele smrti".

Stal se však Sellers skutečně obětí posedlosti? Nebo byla jeho obhajoba zmanipulována tak, aby svalila vinu na démonické síly z jiného světa? Případ Seana Sellerse - a mnoho jemu podobných - vedl policejní činitele v USA k ustanovení nové kategorie zločinu, kterým se říká "zahrávačské", a které mají zahrnovat celou škálu trestných činů souvisejících s okultismem.

1) "Pár věcí se prostě naučí od kamarádů ve škole.

Popisuje typického "zahrávače". " Troch si pohrává se spiritistickou tabulkou, vezme si knížku a zkusí si pár věcí. Nejde o nic opravdu nebezpečného, ale může ho to dostat do oblastí, které již mohou být svou povahou zločinné nebo nebezpečné."

Jedním z nejvlivnějších a nejotevřenějších satanistů 20. století byl Edward Alexander Crowley, přezdívaný "Aleister", syn sládky z anglických lázní Leamington. Na projev vzpoury proti evangelické výchově se dal Crowley na pití a drogy a začal se živě zajímat o okultismus. V roce 1898 vstoupil do řádu Svatého úsvitu, který uctíval egyptská božstva a provozoval rituální defloraci panen. V roce 1914 převzal vedení německé okultní sekty jménem Ordo Templi Orientus (Řád východního chrámu) a spolu s mnoha stoupenci se začal oddávat sodomii, bestiálností a obětování zvířat.

Crowley se za svůj satanismus nijak nestyděl a propagoval ho v mnoha básních a knihách, z nichž většina nesla autobiografické rysy. Jelikož se považoval za "posla Pána celého vesmíru", promlouval například o sexuální magii a svých zatvrzele okultních vizích z jakési pozice "absolutní autority".

I přes Crowleyho otevřené názory je však velmi sporné, zda tento muž spáchal něco více, než jen šokoval společnost. Přitom lidem otevřel oči vůči tajemným paranormálním praktikám a odhalil světu požitkářský svět okultismu.

---

1) CITACE: seržant Randiy Emon, policejní oddělení v Balwin Parku
FAKTA X, č.13, str. 344

ZÁVĚR

Ukazuje se, že poznání člověka je velmi složitá úloha. Někde dokonce patří k němu i poznání dějin a kultury. Že existuje poznání život, duše, smrt a jiné věci.

Ukazuje se také, že existuje věc „smrt, mateřina a zem“, a to zřejmě nelze dále vyvíjet.

Ukazuje se také, že je třeba vědět nejen o věcech (život, mateřina, smrt) a také o věcech, které jsou psychologické a společenské. Ukazuje se také, že je třeba vědět nejen o věcech, které jsou společenské a psychologické, ale také o věcech, které jsou společenské a psychologické.

Někdy se setkáváme.

Ukazuje se také, že je třeba vědět nejen o věcech, které jsou společenské a psychologické, ale také o věcech, které jsou společenské a psychologické.